

ПРЕЛЮДІЯ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

КЕЙТ

Тєї ночі, коли Кейт Гаркер вирішила спалити шкільну капличку, вона не була ані сердита, ані п'яна. Вона впала у відчай.

Палити церкву, як по правді, – це крайній крок; вона вже розбила одній дівчині носа, хурила в дортуарі, списувала на першому іспиті й облаяла трьох черениць. Та хай що вона коїла, Академія святої Агнеси все їй пробачала. У цьому й біда з католицькими школами. Тут у ній бачать людину, яка потребує спасіння.

Але Кейт не хотіла спасіння – вона просто хотіла вирватися звідти.

Коли її черевки приземлилися у траву під вікном дортуару, було близько опівночі. Відьомський час, як колись називали його люди, чорний час, коли непокійні духи тягнуться на волю. Непокійні духи – і підлітки, ув'язнені в пансіоні далеко від рідної домівки.

Кейт рушила брукуваною стежкою, яка серед підстриженої трави бігла від дортуарів до каплиці Святого Хреста; з її плеча звисала торба, а в ній у такт крокам дзвеніли, наче остроги, плешки. Умістилися майже всі, крім однієї: марочне вино з приватної колекції сестри Мерил довелося нести в руках.

Дзвони, ніжні й негучні, відбили дванадцяту годину, але передзвін лунав з більшої каплиці Всіх Святих у протилежному кінці шкільної території. Та каплиця ніколи не лишалася порожньою:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

матінка Аліса, шкільна директорка-черниця-чи-як-там-її, ночувала в келії при каплиці, тож навіть якщо Кейт і хотіла спалити саме цю будівлю, вона була не така дурна, щоб додавати до підпалу збитовство. Не тоді, коли ціна насильства така висока.

Увочі двері меншої каплиці зачиняли, але Кейт ще вдень поцупила ключа, відсиджуючи лекцію сестри Мерилі про те, як адобути Божу ласку. Опинившись усередині, поставила торбу біля дверей. У каплиці ще ніколи не було так темно: у місячному світлі сині вітражі здавалися чорними. Дужина лавок відділяла дівчину від олтаря, і на мить її навіть розкохотило підпалювати цю вишукану капличку. Але ж вона у школі не єдина – і навіть не найкраща, – а черниці святої Агнеси тільки й проповідують важливість жертвності.

За перший рік вигнання Кейт вилетіла з двох пансіонів, спаливши мости (висловлюючись фігурально), за другий – ще з одного, сподіваючись, що на цьому все й закінчиться. Але батько виявив рішучість (від когось же вона мала успадкувати цей характер) і продовжив відкопувати нові варіанти. Четвертою стала виправна школа для важких підлітків, де Кейт втримали майже рік, але зрештою здалися. У п'ятій – академії для хлопчиків, де згодні були зробити виняток для дівчинки за чималу пожертву. – вона пробула всього кілька місяців, але батько, мабуть, тримав на швидкому наборі в телефонії цілий бісів монастир середніх шкіл, бо Кейт перебрала в наступну, дорогою навіть не зазірнувши в І-Сті.

Шість шкіл за п'ять років.

Але це все. Годі вже.

Кейт присіла навпочіпки на дерев'яній підлозі, розстігнула торбу й увзялася до роботи.

Відлунали дзвони, запала непроникна нічна тиша, каплиця моторошно німувала, і Кейт замукала церковний гімн, розпаковуючи торбу: дві пляшки «Джека Деніелса» й майже повна пляшка горілки місткістю 0,75 літра, і те вдалося врятувати з ящика конфіскації), плюс три пляшки ординарного червоного, віскі кількадесятилітньої витримки з шафки матінки Аліси

й марочне вино сестри Мерилі. Розоставивши все це рядком на останній лавці, Кейт рушила до лампадок. Поруч із трьома рядками мілких скляних масочок лежали на тарелі сірники – старомодні, з довгими дерев'яними стрижнями.

Досі мугикаючи, Кейт повернулася до бару на лавці й заходила відкорокувати та відкручувати пляшки, щоб освітяти всі лавки, ряд по ряду, стараючись економити. Віскі матінки Аліси вона приберегла для дерев'яної кафедри в олтарній частині. На кафедрі лежала розгорнута Біблія, і Кейт, на мить піддавшись забобонному страху, пожаліла книгу, виволокла через бічні двері й лишила на траві. А коли повернулася в каплицю, у ніс ударили солодкі випари алкоголю. Закашлявшись, Кейт сплюнула, щоб позбутися пекучого присмаку.

У дальньому кінці каплички, над олтарем, висіло масивне рооп'яття, і навіть у сутінках Кейт, піднімаючи сірника, відчувала на собі погляд скульптури.

«Прости мене, отче, сорішила-бо я», – подумала вона, запалюючи сірника об лутку.

– Нічого особистого, – додала вона вголос, коли сірник спалахнув – нагло та ясно. Довгу мить Кейт дивилася, як він горить, як полум'я повеє до її пальців. А потім, поки воно не досягнуло їх, кинула сірника на найближчу лавку. Вогонь вибухнув миттєво й почав з гучним сичаном поширюватися, спершу поглинаючи алкоголь, а потім перекидаючись і на дерево під ним. За кілька секунд горіли вже лавки, далі – підлога, а насамкінець – і олтар. Вогонь розростається, розростається, розростається – від племінника завбільшки з ніготь до повежі, що живе власним життям, а Кейт заворожено стояла, спостерігаючи, як він танцює, повеє вгору, поглинає все дрюм по дрюму, поки жар і дим зрештою не вигнали її у проколоту ніч.

«Тікай», – пролунав голос у голові – тихий, наполегливий, інстинктивний, – а каплиця горіла.

Але Кейт притлумила цей порив і втімості опустила на лавку на безжечній віддалі від полум'я, човгаючи черевцями в різноотраї кінця літа.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Якщо примружитися, на обрії можна було побачити вогні найближчого передмістя – Де-Мойна. Старомодна назва, пержиток часів до реконструкції. Таких передмість навколо Істини розкинулося зо пів дюжини, але в них мешкало заведве пів мільйона людей, замкнено й ізольовано, і жодна із цих околиць не могла дорівнятися до столиці. Проте в цьому й полягала мета. Ніхто не хотів приваблювати чудовиськ. Або ж Калема Гаркера.

Кейт дістала запальничку – прегарну срібну штучку, яку матишка Аліса конфіскувала першого ж тижня, – і почала крутити в руках, щоб вони не тремтіли. Коли це не допомогло, вона витягнула з кишені сорочки цигарку – ще один подарунок з ящика конфіскату – і, запаливши її, задивилася на маленький блакитний вогник, що затанцював на тлі величезної жовтогарчої пожежі.

Затягнувшись, заплющила очі.

«Де ти, Кейт?» – запитала вона себе.

Вона іноді гралася в цю гру, ще відколи дізналася про теорію нескінченних паралельних реальностей: ідея полягала в тому, що життєвий шлях людини насправді не лінійний, а розгалужений, як дерево, і кожне твоє рішення – це інша гілка, тобто інша ти. Їй подобалася ідея існування сотні різних Кейт, які проживають сотню різних життів.

Можливо, в одному з них чудовиськ не існує.

Можливо, там її родина ще ціла.

Можливо, вони з матір'ю не поїхали з дому.

Можливо, не повернулися назад.

Можливо, можливо, можливо – і якщо справді існують сотні життів і сотні Кейт, тоді вона – лише одна з них, і ця Кейт саме така, як від неї й очікують. Зрештою, легше робити те, що доводиться, коли знаєш, що деінде інша Кейт робить інший вибір. І живе кращим – чи бодай простішим – життям. Може, вона взагалі рятує їх обох. Щоб інша Кейт лишалася при здоровому глузді та в безпеці.

«Де ти?» – запитала вона.

Лежу серед лана, задивившись на зорі.

Ніч тепла. Повітря чисте.

Піш мною прохолодна травичка.

У темряві немає чудовиськ.

«Як мило», – подумала Кейт, у той час як перед нею обвалилося склепіння каплички, здійнявши хвилю іскор.

Удалині завилі сирени, і вона рівніше сіла на лавці.

Починається.

За кілька хвилин з дортуарів висипали дівчата, з'явилися матишка Аліса в халаті, й полум'я з каплички забарвило в червоний колір її бліде обличчя. Кейт із великим задоволенням вислухала від шанованої літньої черниці цілу низку кучерявих висловів, поки не під'їхали пожежної машини й не заглушили все своїми сиренами.

Навіть католицькі школи мають межу.

За годину Кейт, згорнувши на колінах закуті в кайданки руки, вже сиділа на задньому сидінні патрульної машини, яку надіслали з Де-Мойна. Автівка летіла крізь ніч з безпечного передмістя до столиці, перетинаючи темні простори північно-східного краю Істини.

Кейт крутилася на сидінні, влаштовуючись зручніше, а джип набирив швидкість. Щоб переїхати Істину з кінця в кінець, треба три дні, а вона прикинула, що їм до столиці ще добрі чотири години, тобто цілу годину до Пустини, – але місцевий полісмен у житті не перетинатиме автівкою таке місце. Патрульні машини не броньовані, мають лише залізні молдинги й УФП-фари («ультрафіолетові посилені»), що прорізають у темряві чіткі лінії.

Кісточки пальців водія аж побіліли на жермі.

Кейт хотіло сказати йому, щоб не хвилювався: ще зарано, їм ще далеко, на околицях Істини поки що відносно безпечно, бо істоти, які причаїлися у столиці, не потікаються до Пустини, поки можна поживитися людьми, яких ближче до І-Сті ще чимало. Але ког кинув на неї злий погляд, і вона вирішила: нехай помучиться.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Закивши голову та впираючись здоровим вухом у шкіряне сидіння, вона задивилася в темряву.

Дорога попереду здавалася порожньою, ніч – непрозорою, і Кейт поглянула на своє віддзеркалення у вікні. Дивно, як у темній шибці проступають лише яскраві риси: біляве волосся, гострі вилиці, темні очі, – але не шрам, що нагадує підсохлу слизовинку в кутку ока. І не другий, що тягнеться від лінії волосся на скроні до щелепи.

А в Академії святої Агнеси, мабуть, каплиця Святого Хреста вже перетворилася на обвуглену шкаралупу.

Коли Кейт виводили з території школи, юрма дівчат у піжамах розросталася, вони хрестилися на таке видовище (Ніколь Тік, якій Кейт нещодавно розквасила носа, самовдоволено посміхалася, адже Кейт отримала по заслугі, – наче Кейт не хотіла потрапитися), а матінка Аліса молилася за її душу.

Бувай здорова, свято Агнесо.

Коп щось сказав, але слова розсипалися, так і не досягнувши її вух, залишивши по собі тільки приглушені відголоски.

– Що? – перепитала вона, обертаючи голову та вдаючи зацікавленість.

– Майже приїхали, – пробурмотів він, досі, мабуть, ображаючись, що його змусили везти її так далеко, а могли би просто зачинити її в камері на ніч.

Пробіхали знак +235 миль до I-Citi.

Вони наближались до Пустища – буферної зони, що відділяла столицю від решти Істини. Фортчеий рів, подумалося Кейт, повний власних чудовиськ. Чіткої межі не існувало, але переміна відчувалася відразу, нагадуючи морське узбережжя, де земля незначе вигинається, залишаючись рівною. Останні містечка поступилися місцем голим полям, і світ з безшелесного перетворився на порожній.

Ще кілька болісно-беззвучних миль, – коп відмовився ввімкнути радіо, – і нарешті монотонність траси розітнула бічна дорога, патрульна машина круто з'їхала на неї, шинами ковзавши з асфальту на гравій, і з гуркотом зупинилася.

Коп узяв мікнув периметр – УФП-вогні пролили водоспад світла навколо машини, й у грудях Кейт кволо ворухнулося передчуття. Вони тут були не самі: на узбіччі вузької дороги на холостому ході чекала чорна перевізка; єдиними ознаками життя були УФП-шасі, червоні стоп-вогні й тихе буркотіння мотора. Світло з машини копа відбілося від тонованих вікон перевізки й упало на металеву решітку, здатну пропустити сто тисяч вольт крізь кожного, хто занадто наблизиться. Ця автівка створена для того, щоб переїхати Пустище – і все, що може в ньому причаїтися.

Кейт посміхнулася так самісінько, як Ніколь біля каплиці: самовдоволено, не розмикаючи пуст. Не щасливо, але переможно. Коп виліз із машини, відчинив дверцята й за локоть виволік Кейт із заднього сидіння. Відімкнув кайданки, нарікаючи собі під ніс на політику й на привілеї для деякого, а Кейт потерпа заїгнати.

– Можна йти?

Він схрестив руки на грудях. Вона це сприйняла за «так» і вже рушила до перевізки, аж тут, розвернувшись, простягнула руку.

– Ви мені дещо не віддали, – сказала вона.

Він не ворухнувся.

Кейт примружила очі. Клацнула пальцями, і чоловік, метнувши погляд на справдешній танк у неї за спиною, видобув з кишені срібну запальничку.

Стиснувши пальцями гладенький метал, Кейт відвернулася, проте ще встигла здоровим вухом почути слово «сука». Але вона й не озирнулася. Залізла в перевізку й, розвалюючись на шкіряному сидінні, слухала, як віддаляється дирчання поліційного авта. А її водій розмовляв по телефону. Зустрівся з нею поглядом у дзеркальці заднього огляду.

– Так, вона в мене. Так, окей... Ні, – він через перегородку передав їй мобільний, і в Кейт пришвидшився пульс, коли вона взяла телефон і притиснула до лівого вуха.

– *Кетрін – Олівія – Гаркер.*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Голос на тому кінці був як тихий грім, як стусоніння землі. Не гучний, але сильний, – голос, який одразу викликає повагу, якщо не справжній страх; голос, який сама Кейт уже багато років намагається наслідувати, але й досі він викликає в неї мимовільний дріж.

– Вітаю, батьку, – озвалася вона, стараючись говорити спокійно.

– Ти собою пишавешся, Кетрін?

Вона роздвигалася свої нігті.

– Атож.

– Свята Агнеса – це вже шоста.

– М-м-м? – мугикнула вона вдовоно-неуважно.

– Шість шкіл. За п'ять років.

– Ну, черниці казали, що зробити можна що завгодно – варто лише захотіти. Чи це так учителі казали у Вайлд-Прайорі? Я вже трохи заплуталася...

– Годі, – адарило слово, мов кулак у груди. – Так вічно тривати не може.

– Знаю, – озвалася вона, стараючись поводитися як справжня Кейт – та Кейт, якою вона воліє бути в його присутності, та Кейт, яка зліна його присутності. Не та дівчинка, яка лежить у полі чи плаче в машині перед аварією. А та, яка не боїться нічого. Нікого. Навіть його. Вона не змогла викликати на вустах самовдоволену посмішку, але уявила її та затримала цей образ у голові.

– Знаю, – повторила Кейт. – І я підозрюю, що такі вигівки прикривати стає дедалі важче. І дорожче.

– Тоді навіщо...

– Ти знаєш навіщо, тату, – перебила його вона. – Ти знаєш, чого я хочу.

Кейт почула, як він зітхнув на тому кінці, й відкинула голову на шкрявний підголовник. Панорамний луж у даху перевіаки був відчужений, і виднівся розсип зірок на тлі густої темряви.

– Я хочу повернутися додому.

ОГАСТ

«Почалося все вибухом».

Огаст уже в'яте читав ці слова не вчитуючись. Він сидів на кухонній тумбі, однією рукою кльпами катаючи яблуко, а другою притискаючи розгорнутий підручник про Всесвіт. За сталевими вікнами опустилася ніч, і він відчував, як тягнеться до нього крізь стіни місто. Глянув на годинник – і, коли манжет трішки відсунувся, відкрилася нижня чорна мітка. З іншої кімнати долинув сестрин голос, хоча вона говорила й не до нього, а з нижнього поверку – дев'ятнадцятого – чулися нашарування різних голосів, ритмічний тупіт черевиків, металеве кладання зброї, яку заряджали, і ще тисячі інших уривків звуків, що творять музику тавору Фліна. Огаст спробував знову зосередити увагу на книжці.

«Почалося все вибухом».

Ці слова нагадали йому поему Т. С. Еліота «Порожні люди»: «...Не вибухом, а виданням». Звісно, у першому випадку йшлося про початок життя, а в другому – про кінець, та все одно це примусило Огаста замислитися – про всесвіт, про час, про себе. Думки падали в голову, як кісточки доміно: одна збивала наступну, та – наступну, та...

Огаст рвучко підвів голову за мить до того, як сталеві кухонні двері розіхалися та увійшов Генрі. Генрі Флінн, високий

* Цитата в перекладі В. Коротича.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>